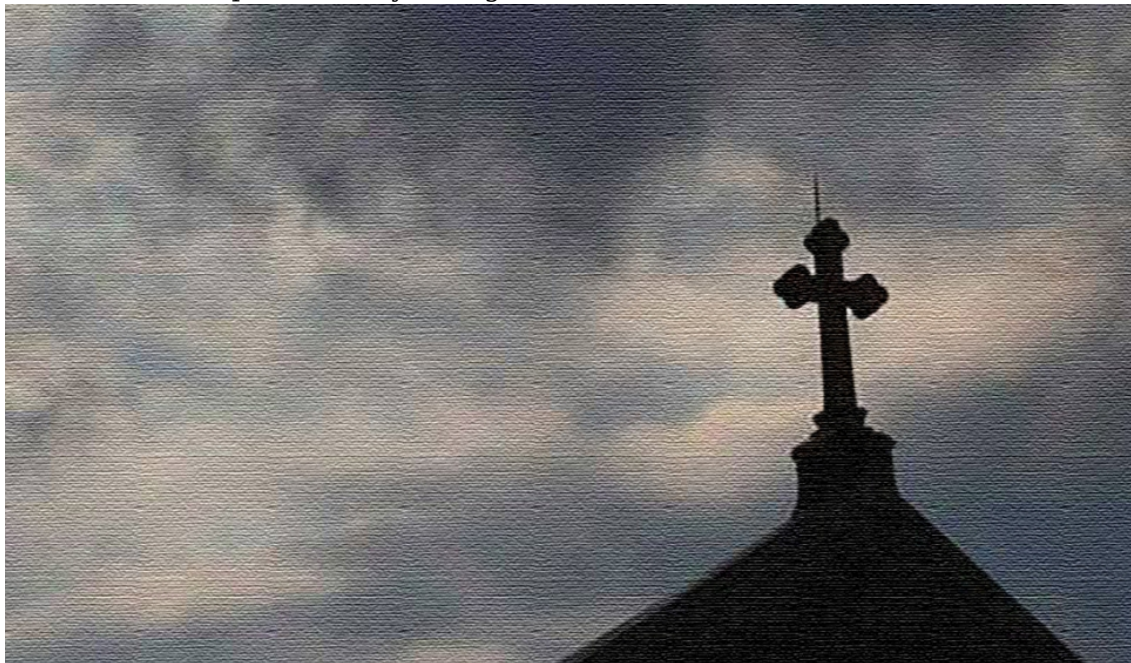


## Actes moralment escandalosos i judicialment punibles

Dm, 19/02/2019 per Catalunya Religió



*(Albert Batlle, Josep Maria Carbonell, Míriam Díez, Eugeni Gay, David Jou, Jordi López Camps, Margarita Mauri, Josep Miró i Ardèvol, Montserrat Serrallonga, Francesc Torralba - [La Vanguardia](#))* Ja fa anys que periòdicament apareixen notícies sobre actuacions injustificables de determinats sacerdots i religiosos que haurien comès actes de pederàstia o altres tipus d'abusos a menors. Així mateix, en diversos casos, especialment els de fa més de vint anys, aquests actes han estat silenciats en l'interior de la comunitat religiosa o diocesana enviant el religiós o el capellà a altres indrets, per estalviar-se -massa còmodament i irresponsablement- escàndols i problemes. Volem afirmar que són actes injustificables, delictes execrables, i que afecten la credibilitat d'una institució que vol ser font de sentit, de moral, de justícia i d'esperança.

Reconeixem que dins de l'Església s'ha comès un pecat que clama al cel: "Però al qui fa caure en pecat un d'aquests petits que creuen en mi, més li valdria que li pengessin al coll una mola de molí i l'enfonsessin al mig del mar" (Mateu 18,6), que cal perseguir i penalitzar amb el rigor proporcional a la seva gravetat.

L'Església no només té l'obligació de demanar perdó, posar remei i adoptar un criteri universal en l'abordatge dels casos que hi pugui haver -cosa que farà l'assemblea extraordinària de presidents de Conferències Episcopals que se celebra aquest mes a Roma-. També ha de reparar els danys causats i exposar el seu propi relat dels fets. I fins ara això no s'ha fet en el grau necessari. Durant massa anys l'Església ha actuat amb retard i manca de coratge, però ara té instruccions i protocols que aplica, responsabilitats que depura i reparacions que assumeix.

Dit això cal, però, examinar i delimitar la gravetat real dels diversos casos tenint en compte -com s'ha de fer sempre, dintre i fora de l'Església- la presumpció

d'innocència, perquè sota l'heterogènia qualificació d'abusos es troben des de conductes inadequades, o simples interpretacions errònies de situacions equívokes, fins a veritables actes moralment escandalosos i judicialment punibles. Una bona part de les denúncies es refereixen a casos que es remunten als anys cinquanta i seixanta del segle passat, de manera que el presumpte autor és mort o és un ancià molt retirat del món. Tampoc queden les persones, bisbes o altres responsables eclesials, que podien conèixer i havien de jutjar el cas. Aclarir les coses en aquestes circumstàncies és difícil. En altres casos, en canvi, hi ha una culpabilitat clara i fins i tot la persona ha estat jutjada i condemnada.

El fet que l'escrutini es basi en l'acumulació de casos al llarg d'un prolongat període de temps, de mig segle o més, resulta especialment devastador per la magnitud del seu impacte, i enllà de suscitar un veritable clamor de justícia, també pot ser aprofitat com a pretext per a una causa general contra l'Església, com passa en un cert nombre de mitjans de comunicació. No es diu que aquest o aquell capellà és responsable, sinó que se'n fa l'Església en el seu conjunt. Certament, un nombre de casos d'aquest tipus es revelen cada any en famílies, associacions esportives o escoles, i no per això s'obre una causa general contra elles. Aquesta crítica resulta justa i enriquidora quan reclama a l'Església l'exemplaritat que seria d'esperar d'una institució que aspira i exhorta a un grau superior de responsabilitat i virtut. Dissortadament, massa sovint s'hi barregen exageracions i mitges veritats, prejudicis i rancúnies, que contribueixen a la confusió de tots plegats, més que no pas a una solució real del problema.

Finalment, i independentment que tots els casos han de ser aclarits i perseguits per la justícia ordinària, també convé recordar que el perdó forma part de l'essència del cristianisme. El cristianisme no és puritanisme, sinó invitació a una vida més justa i plena, i per això sempre és possible tornar a començar, fins i tot els autors dels pitjors fets, amb reparació als agreujats o perjudicats, i voluntat sincera i eficaç d'esmena.

En diversos casos aquests actes han estat silenciats enviant el religiós o el capellà a altres llocs per a estalviar-se escàndols

L'acumulació de casos en un període de mig segle pot ser aprofitat per a una causa general contra l'Església